

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับผู้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ<sup>1</sup>

ณัฐริณีย์ ภักดีณรงค์<sup>2</sup>

ผลิตภัณฑ์ยาสูบ เป็นสิ่งที่มีกฎหมายควบคุมดูแลและถูกจำกัดไว้ การซื้อขายสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์ยาสูบจึงต้องตกภายใต้การควบคุมของกฎหมาย กล่าวคือ พระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 กำหนดถึงการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ ซึ่งผู้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบก็ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ เนื่องจากในยาสูบมีสารนิโคตินซึ่งเป็นสารเสพติดที่มีฤทธิ์ทำให้ผู้ที่ได้ใช้หรือบริโภคมียาเสพติด และมีความต้องการผลิตภัณฑ์ยาสูบในปริมาณที่มากโดยอาจจะเกินความจำเป็นแก่ร่างกาย และอาจเป็นโทษอันตรายแก่ชีวิต ผลิตภัณฑ์ยาสูบจึงมีการแพร่กระจายโดยเร็วและเป็นที่ต้องการต่อกลุ่มผู้บริโภคที่สนใจ เมื่อผลิตภัณฑ์ยาสูบเป็นสินค้าที่แพร่หลายได้เร็วและเข้าถึงกลุ่มเด็กและเยาวชนได้ง่าย ก็ยิ่งเกิดเป็นปัญหาต่อสังคมได้ ในยาสูบมีสารนิโคตินซึ่งมีผลกระทบเป็นปัญหาสุขภาพของผู้บริโภคระยะยาว ทั้งผู้คนที่อยู่รอบข้างนั้นก็อาจได้รับผลกระทบจากผลิตภัณฑ์ยาสูบด้วยกลิ่นและควันซึ่งเป็นปัญหาทางด้านมลพิษต่ออากาศ ด้วยลักษณะของผลิตภัณฑ์ยาสูบทุกครั้งที่มีผู้ใช้และบริโภคยาสูบย่อมอาจทำให้มีการปล่อยควันฟุ้งลอยตามอากาศที่แผ่มาในการบริโภคและใช้ผลิตภัณฑ์ยาสูบ สถานที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ยาสูบจึงควรเป็นสถานที่ที่อากาศถ่ายเทสะดวกและ ไม่แออัด อย่างเช่นสถานที่สูบบุหรี่ หรือสถานที่ขายซึ่งผลิตภัณฑ์ยาสูบ

แต่ถึงอย่างไรหากพิจารณาดังแต่ประวัติของยาสูบและสรรพคุณนั้นก็ไม่ว่ายาสูบจะมีแต่ผลเสียหรือเป็นโทษเท่านั้น แต่ยาสูบมีประโยชน์ต่อผู้ที่นำมาใช้ให้ถูกคุณลักษณะด้วย ถ้ามีการใช้ในปริมาณที่จำกัด และไม่มากเกินไปก็เกิดประโยชน์ได้ และยาสูบเป็นพืชที่สร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรผู้เพาะปลูกที่ขออนุญาตถูกต้องตามกฎหมาย จึงเห็นได้ว่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับยาสูบนั้นจะต้องมีมาตรการทางกฎหมายควบคุมอยู่เสมอ ๆ และผลิตภัณฑ์ยาสูบที่ถูกนำมาผ่านกระบวนการและเกิดเป็นผลิตภัณฑ์ยาสูบก็จะต้องมีกฎหมายควบคุมกำกับดูแล

<sup>1</sup>บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับผู้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์จูงเกียรติ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธ์เทพ วิฑิตอนันต์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนทิษา ภัคดีคง

<sup>2</sup> นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสุโขทัย) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ด้วย บุคคลใดจะขายผลิตภัณฑ์ยาสูบบุคคลผู้ขออนุญาตขายยาสูบและผลิตภัณฑ์ยาสูบจะต้องไปดำเนินการยื่นคำขอใบอนุญาตการขายยาสูบ ซึ่งก็เป็นข้อกำหนดกฎเกณฑ์ระเบียบตามที่กรมสรรพสามิตกำหนดไว้ในส่วนของ การขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ แม้จะมีการกำหนดข้อบังคับต่าง ๆ ไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 นี้ก็ตาม แต่เนื่องจากสภาพปัจจุบันที่มีการติดต่อสื่อสารกันโดยง่าย สะดวก รวดเร็ว ทางอินเทอร์เน็ต การเข้าถึงข้อมูลของผลิตภัณฑ์ยาสูบจึงแพร่หลายและมีมากซึ่งยากต่อการควบคุม และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการ ควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบในปัจจุบันที่ยังมีช่องว่างก็ยังคงเกิดเป็นปัญหาสำหรับผู้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบถึงการ ตีความและกฎหมายยังไม่ครอบคลุมเท่าที่ควรกรณีตามปัญหาผู้ศึกษาจึงได้ทำการศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับ ผู้ขายตามประเด็นปัญหาโดยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายของประเทศสิงคโปร์ ลาว และ เวียดนามที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ยาสูบ ซึ่งเป็นประเทศที่มีสภาพภูมิศาสตร์และสถานะที่มีความใกล้เคียงกับ ประเทศไทย และกฎหมายสอดคล้องกับกรอบอนุสัญญาควบคุมยาสูบ(FCTC) ซึ่งได้แยกเป็นประเด็นปัญหา ดังต่อไปนี้

#### ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาการกำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ

เนื่องจากมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบในไทยอย่างพระราชบัญญัติ ควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 มาตรา 26 วรรคหนึ่งได้กำหนดถึงอายุของผู้ซื้อผลิตภัณฑ์ยาสูบ กล่าวคือ ผู้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบต้องขายให้แก่บุคคลที่มีอายุเกินกว่า 20 ปีบริบูรณ์เท่านั้น ถ้าขายให้บุคคลผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปีก็ถือว่าผู้ขายมีความผิดมิโทษตามมาตรา 53 กล่าวคือต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 30,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ถึงอย่างไรการขายผลิตภัณฑ์ยาสูบมิได้มีการกำหนดเกณฑ์อายุของผู้ขายไว้ใน พระราชบัญญัตินี้อย่างชัดเจน เพียงแต่กำหนดถึงการห้ามกรณีบุคคลใดใช้ จ้าง วาน ยินยอมให้บุคคลที่มีอายุต่ำ กว่า 18 ปีบริบูรณ์ขายซึ่งผลิตภัณฑ์ยาสูบในมาตรา 26 วรรคสาม เมื่อพิจารณาอายุ 18 ปีถือว่ายังอยู่ในความหมาย ของผู้เยาว์ และอยู่ในสถานะเป็นเยาวชนซึ่งก็ไม่สอดคล้องกับกรอบอนุสัญญาว่าด้วยการควบคุมยาสูบ (FCTC) ที่ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในการควบคุมคุ้มครองสุขภาพของประชากรให้ปลอดภัยจากพิษภัยของ ยาสูบและอีกทั้งเมื่อพิจารณาจากต่างประเทศ อย่างประเทศสิงคโปร์ เวียดนาม และลาวนั้นได้มีการกำหนดอายุผู้ ซื้อและอายุของผู้ที่ถูกใช้ จ้าง วาน ให้ขาย เป็นเกณฑ์อายุเดียวกันหรือเป็นเกณฑ์อายุตามผู้ที่บรรลุนิติภาวะแล้ว ตามกฎหมายภายในว่าด้วยความสามารถซึ่งประเทศไทยการบรรลุนิติภาวะคืออายุ 20 ปีบริบูรณ์การที่ให้ผู้ที่มี อายุ ระหว่าง 18-20 ปี ก็ถือว่าเป็นผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะตามหลักเกณฑ์อายุซึ่งไม่ได้หมายความว่ารวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ก็ย่อมถือว่าได้เป็นมาตรการทางกฎหมายที่เป็นช่องว่างให้เยาวชนอาจมีความเกี่ยวข้องกับ ผลิตภัณฑ์ยาสูบได้ด้วยการถูกใช้ ถูกจ้าง ถูกวาน หรืออาจกล่าวได้ว่าถูกบุคคลใดมอบหมายให้ขายหรือให้ซึ่ง

ผลิตภัณฑ์ยาสูบ ทั้งมาตรา 26 วรรคหนึ่ง และวรรคสามก็มีอัตราโทษตามมาตรา 53 เป็นโทษเดียวกัน แม้จะมีการกำหนดเป็นระเบียบไว้ในพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ถึงการขายยาสูบว่าผู้ขายจะต้องเป็นผู้ที่ยื่นคำขออนุญาตขายยาสูบ แต่ในหลักความเป็นจริง ผู้ที่ขายอาจจะมิใช่ผู้ที่ยื่นคำขออนุญาตขายยาสูบก็ได้ ซึ่งก็คงอยู่ในความหมายของมาตรา 26 วรรคสามในเรื่องของการมอบหมายให้ขาย

ประเด็นที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ

ผู้ขายจะต้องมีสถานที่ในการทำการติดต่อซื้อขายสินค้าของตน ซึ่งในที่นี้เป็นการขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ เนื่องจากผลิตภัณฑ์ยาสูบเป็นสินค้าที่มีกฎหมายกำหนดควบคุมและกำกับดูแลเป็นข้อห้ามไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 สถานที่ขายจึงเป็นเพียงสถานที่ติดต่อตกลงซื้อขาย และส่งมอบสินค้าเท่านั้น ไม่สามารถนำสินค้าอย่างผลิตภัณฑ์ยาสูบมาวางจำหน่ายโดยทั่วไป ให้ผู้คนเข้าถึงและจับต้องตัวผลิตภัณฑ์ยาสูบ โดยง่ายเหมือนอย่างสินค้าทั่วไป ผลิตภัณฑ์ยาสูบจึงแตกต่างจากสินค้าอื่น ๆ ตามกฎหมายมิได้มีการกำหนดสถานที่ขายซึ่งผลิตภัณฑ์ยาสูบอย่างชัดเจน เพียงแต่ได้กำหนดเป็นข้อห้ามอันเป็นข้อยกเว้นในการขายในสถานที่หรือบริเวณนั้น การขายผลิตภัณฑ์ยาสูบแม้จะมีกฎหมายอย่างพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 กำหนดไว้ถึงสถานที่ขายยาสูบคือสถานที่ที่ผู้ขายจะต้องมาขึ้นคำขอและระบุสถานที่ที่ประสงค์จะขายอย่างชัดเจนในตอนยื่นขอจดทะเบียนและไม่อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ภายหลังด้วยนั้น หากภายหลังผู้ขายมีการขายผลิตภัณฑ์ยาสูบนอกสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตขายซึ่งยาสูบก็ถือได้ว่าจะจะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายต่อพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ซึ่งหากเป็นการขายปลีกผลิตภัณฑ์ยาสูบย่อมถือเป็นความผิดตามมาตรา 27(3) หากกฎหมายมีการกำหนดถึงสถานที่ขายไว้โดยตรงก็ย่อมเป็นประโยชน์แก่ประชาชนผู้ขายจะได้ลดปัญหาการตีความกฎหมายถึงข้อยกเว้นตามมาตรา 29 และทั้งสถานที่ห้ามขายที่ปรากฏในมาตรา 29 นั้นเป็นสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่สาธารณะที่ประชาชนมีความชอบธรรมที่จะเข้าไปได้ การเพิ่มเติมในสถานที่ห้ามขายแม้มาตรา 29(5) ให้อำนาจรัฐมนตรีประกาศก็ตามแต่เนื่องจากพระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายหลักก็สมควรที่จะระบุสถานที่ห้ามขายผลิตภัณฑ์ยาสูบเป็นสถานที่ที่ถูกกำหนดให้เป็นเขตปลอดบุหรี่ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ยาสูบด้วย โดยมาตรการทางกฎหมายของประเทศเวียดนามได้กำหนดการสถานที่ห้ามสูบบุหรี่เป็นสถานที่ห้ามขายผลิตภัณฑ์ยาสูบและจากกรอบอนุสัญญาว่าด้วยการควบคุมยาสูบ ค.ศ. 2003 (FCTC) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้เยาว์ตามข้อ 16 ว่าด้วยการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบเกี่ยวข้องกับผู้เยาว์ ห้ามจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบในลักษณะที่อาจเข้าถึงผลิตภัณฑ์ยาสูบได้โดยตรง เช่น ชั้นวางของในร้านค้า หรือในปริมาณที่เล็กน้อยซึ่งอาจดึงดูดความสนใจของผู้เยาว์ได้ดี สถานที่ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบจึงเป็นหนึ่งในมาตรการที่จะคุ้มครองดูแลเด็กและเยาวชนมิให้เข้าถึงผลิตภัณฑ์ยาสูบตามกฎหมาย

## ประเด็นที่สาม ปัญหาการตีความสิ่งเลียนแบบผลิตภัณฑ์ยาสูบ

จากพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ในประเด็นที่เกี่ยวข้องในส่วนสิ่งเลียนแบบผลิตภัณฑ์ยาสูบที่ปรากฏตามความในมาตรา 34(1) ได้กำหนดเพียงผลิตภัณฑ์ที่มีรูปลักษณะทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นสิ่งเลียนแบบผลิตภัณฑ์ยาสูบจึงไม่อาจเกิดการตีความอย่างชัดเจนถึงลักษณะหรือสภาพของวัตถุนั้น กฎหมายไทยไม่ได้มีการนิยามหรือให้คำจำกัดความความหมายไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 มาตรา 4 ซึ่งเป็นบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจำกัดคำนิยามของสิ่งเลียนแบบ จึงอาจทำให้การตีความหมายของคำว่า“สิ่งเลียนแบบ”อาจมีความคลาดเคลื่อนและทำให้เกิดความเสียหายของการตีความได้ด้วยเพียงเพราะกฎหมายมิได้มีการกำหนดขอบเขตในความหมายอย่างชัดเจนอีกทั้งบทลงโทษของกฎหมายควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบนี้มีสภาพการลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดเป็นการกำหนดโทษในทางอาญาด้วยจึงสมควรที่จะต้องตีความตามกฎหมายโดยเคร่งครัดหากพิจารณาในส่วนของกฎหมายของต่างประเทศซึ่งในส่วนของประเทศลาว ประเทศสิงคโปร์ก็ได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเลียนแบบไว้อย่างชัดเจนในส่วนของคำนิยาม และประเทศเวียดนามได้กล่าวถึงผลิตภัณฑ์ยาสูบปลอมคือความหมายของคำว่าสิ่งเลียนแบบ

ประเด็นที่สี่ ปัญหาผู้ขายปลีกทดลองผลิตภัณฑ์ยาสูบก่อนขาย นอกสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตขายยาสูบ

กฎหมายไทยมิได้มีการกล่าวถึงสถานที่และขอบเขตของการทดลองสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์ยาสูบอย่าง โดยตรงว่าการกระทำนั้นจะเป็นความผิดได้ จากมาตรา 36 ที่กล่าวถึงการแสดงผลิตภัณฑ์ยาสูบ ณ สถานที่ขายปลีก ก็เป็นการกำหนดเฉพาะสถานที่ขายปลีกเท่านั้นแต่มิได้หมายความว่าถึงสถานที่อื่นและมาตรา 27 ก็เป็นข้อห้ามผู้ขายปลีกกระทำการใดตามความในมาตรา 27 ซึ่งเป็นการจำกัดผู้ขายปลีกเกี่ยวกับการขายผลิตภัณฑ์ยาสูบในบางประการ การทดลองเป็นวิธีการนำเสนอของผลิตภัณฑ์ยาสูบวิธีหนึ่งและถือเป็นการแสดงสินค้าโดยผู้ขายนำตัวสินค้าผลิตภัณฑ์ยาสูบออกมาแสดงให้ผู้ซื้อเกิดความมั่นใจในคุณภาพและการใช้งานของผลิตภัณฑ์ก่อนที่จะตกลงซื้อ การทดลองมิให้ถือว่าเป็นการขาย การทดลองด้วยวิธีใด ๆ ก็มิใช่ความหมายของคำว่าให้ จำหน่าย แจก หรือการแลกเปลี่ยนกับสิ่งอื่นใด จากความหมายในมาตรา 4 คำว่า “ขาย” การทดลองจึงเป็นวิธีการนำเสนอขายรูปแบบหนึ่งของผู้ขาย การทดลองจึงไม่อยู่ในขอบข่ายของคำว่า ขาย เนื่องจากไม่มีการโอนกรรมสิทธิ์ให้ผู้ซื้อทันที แต่อยู่ในเรื่องของการแสดงสินค้า หรืออาจจะตีความได้ว่ามีความใกล้เคียงกับการโฆษณาวิธีการใช้งาน ถือเป็นปัญหาเนื่องจากผลิตภัณฑ์ยาสูบเป็นสินค้าและเป็นผลิตภัณฑ์ที่ถูกกฎหมายกำหนดควบคุมไว้ก็ย่อมต้องมีกฎหมายควบคุมแม้จะไม่มีกฎหมายที่กล่าวถึงการทดลองผลิตภัณฑ์ยาสูบอย่างชัดเจนแต่

เนื่องจากผลิตภัณฑ์ยาสูบถูกควบคุมด้วยพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 การกระทำใดที่เป็น การนำผลิตภัณฑ์ยาสูบแสดงให้ปรากฏต่อหน้าสาธารณชนไม่ว่าในสถานที่อื่นใด ก็ย่อมอาจจะเป็นการขัดกับ มาตรการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบได้ สถานที่ที่ทดลองย้อมเป็นหนึ่งในสถานที่เผยแพร่ผลิตภัณฑ์ยาสูบ ส่วน กรณีสึกษาเปรียบเทียบต่างประเทศอย่างในประเทศสิงคโปร์ ประเทศลาวและประเทศเวียดนามมีมาตรการ เกี่ยวกับการลดอุปสงค์อุปทานยาสูบในเรื่องของการจัดวางหรือการแสดงผลทำให้ปรากฏสินค้าที่มีให้เข้าถึงเด็ก และเยาวชนโดยง่าย สถานที่ทดลองจึงเป็นสาระสำคัญและมีความจำเป็นที่จะต้องมีการปรากฏในกฎหมายเกี่ยวกับ ผลิตภัณฑ์ยาสูบในเรื่องควบคุมการขายด้วย

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับผู้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางการแก้ไข ปัญหา ดังต่อไปนี้

### 1.ปัญหาการกำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ

เห็นควรให้กำหนดอายุผู้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบอย่างโดยตรงในมาตรา 26 เป็นเกณฑ์อายุที่สอดคล้องกัน กับหลักความสามารถของบุคคลอย่างการบรรลุนิติภาวะ และอีกทั้งในส่วนหนึ่งของเกณฑ์อายุผู้ซื้อตามมาตรา 26 วรรคหนึ่ง และอายุผู้ถูกใช้ จ้าง วาน ให้ขาย ตามมาตรา 26 วรรคสาม ก็ควรที่จะแก้ไขให้เป็นเกณฑ์อายุเดียวกัน กล่าวคือแก้ไขเพิ่มเติมอายุในมาตรา 26 วรรคสาม ความว่า “ห้ามผู้ใดใช้ จ้าง วาน หรือยินยอมให้บุคคลอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ เป็นอายุยี่สิบปีบริบูรณ์ ขายหรือให้ซึ่งผลิตภัณฑ์ยาสูบ” เพื่อให้สอดคล้องกันทั้งมาตรา ซึ่ง มาตรา 26 วรรคหนึ่งและมาตรา 26 วรรคสาม มีอัตราโทษสำหรับผู้กระทำความผิดที่ฝ่าฝืนในมาตรา 26 ทั้งวรรค หนึ่งและวรรคสาม โดยโทษของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 53 จะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือ ปรับไม่เกิน 30,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

### 2.ปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ

ผู้ศึกษาเห็นสมควรว่ากฎหมายควรกำหนดสถานที่ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบอย่างชัดเจนในมาตรา 29 โดย เพิ่มเติมถึง “สถานที่ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบกำหนดสถานที่ขายโดยกฎหมายนี้หรือการออกข้อบังคับโดยประกาศ ตามที่รัฐมนตรีกำหนดและเพิ่มเติมในส่วนหนึ่งของข้อยกเว้นสถานที่ห้ามขายผลิตภัณฑ์ยาสูบเป็นสถานที่เขตปลอด บุหรี่”

### 3.ปัญหาการตีความสิ่งเลียนแบบผลิตภัณฑ์ยาสูบ

เห็นควรเพิ่มเติมถึงบทบัญญัติทั่วไปตามมาตรา 4 เรื่องความหมายของสิ่งเลียนแบบผลิตภัณฑ์ยาสูบซึ่ง เป็นคำนิยาม “สิ่งเลียนแบบผลิตภัณฑ์ยาสูบ หมายความว่า สิ่งอื่นใดที่มีรูปแบบที่คล้ายคลึงหรือเหมือนกันกับ ผลิตภัณฑ์ยาสูบ รวมทั้งบรรจุภัณฑ์หีบห่อที่อาจเข้าใจได้ว่าเป็นผลิตภัณฑ์ยาสูบ”

#### 4.ปัญหาผู้ขายปลีกทดลองผลิตภัณฑ์ยาสูบก่อนขาย นอกสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตขายยาสูบ

จากมาตรา 27 ที่กล่าวถึงข้อกำหนดการปฏิบัติของผู้ขายปลีกควรเพิ่มเติมในส่วนการกระทำของผู้ขายปลีกตามมาตรา 27 โดยเพิ่มเติมข้อห้าม “การทดลองผลิตภัณฑ์ยาสูบนอกสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตขายยาสูบ” เพื่อให้สอดคล้องกับสถานที่ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบและครอบคลุมสถานที่อื่นนอกเหนือจากสถานที่ขายปลีก ณ จุดขาย

#### เอกสารอ้างอิง

จรัญ อุดาหะ, จุติพร กันวิหคและคณะ. รายงานการวิจัยเรื่องการสังเคราะห์ภูมิงานวิจัยปัจจัยป้องกัน

พฤติกรรม การสูบบุหรี่ในเยาวชนไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักควบคุมการบริโภคยาสูบ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2558.

ฉัตรสุมน พงศ์ภิณูญ. “กฎหมายและนโยบายการควบคุมยาสูบอย่างครอบคลุม.” วารสารกฎหมายสุขภาพ และสาธารณสุข. 1,3 (กันยายน 2558): หน้า 260.

ฉัตรสุมน พงศ์ภิณูญ และคณะ. “ประเทศที่น่าสนใจในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีการห้ามบุหรี่ไฟฟ้า.”

ภัยร้าย ซ่อนเร้น บุหรี่ไฟฟ้า 2562, ฉบับที่ 1 (ธันวาคม 2562): หน้า 83.

วิชา มหาคุณ. “ทฤษฎีกฎหมาย.” วารสารกฎหมาย. 1,3 (กันยายน 2517): หน้า 75.

สำนักควบคุมการบริโภคยาสูบ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, ความรู้พื้นฐานและประเภทของผลิตภัณฑ์ยาสูบ พิมพ์ครั้งที่ 1. (นนทบุรี : สำนักควบคุมการบริโภคยาสูบ, 2553).